

STSJ d'Astúries de 25 de juliol de 2018, recurs 1237/2018

Accident de treball i dret a indemnització per danys i perjudicis: no hi ha dret en els casos d'imprudència professional (accés al text de la sentència)

Un **bomber** que prestava serveis per a un ajuntament **va morir en un incendi**, en esfondrar-se el forjat de l'edifici en el qual estava duent a terme les seves funcions.

El TSJ desestima la reclamació d'una indemnització per danys i perjudicis presentada per la vídua enfront l'ajuntament, sobre la base dels següents arguments:

- **Es tracta d'un supòsit d'imprudència professional**, definida per l'art. 156 LGSS com aquella "que sigui conseqüència de l'exercici habitual del treball i es derivi de la confiança que aquest inspira".
- L'art. 14.2 de la *Ley 31/1995, de 8 de noviembre, de prevención de Riesgos Laborales* (LPRL) imposa a l'ocupador "garantir la seguretat... en tots els aspectes relacionats amb el treball... mitjançant l'adopció de totes les mesures que siguin necessàries per a la protecció de la seguretat", i l'art. 15.4 disposa que "l'efectivitat de les mesures preventives haurà de preveure les distraccions o imprudències no temeràries que pogués cometre el treballador", però matisa que això anterior "no comporta l'aplicació en l'àmbit laboral d'una responsabilitat plenament objectiva o pel resultat". L'expressió "mesures necessàries" s'ha d'entendre lògicament complementada amb l'adjectiu de "possibles" i temperada amb l'implícit requisit que siguin "raonablement exigibles", plantejament que s'ajusta a la *Directiva del Consell de 12 de juny de 1989 relativa a l'aplicació de mesures per promoure la millora de la seguretat i de la salut dels treballadors en el treball (89/391/CEE)*.
- **El TS ha declarat que l'empresari no incorre en cap responsabilitat quan el resultat lesiu s'hagués produït per força major o cas fortuït, per negligència exclusiva no previsible del propi treballador o per culpa exclusiva de tercers no evitable per part l'empresari**, però en tots aquests casos és a l'empresari a qui li correspon acreditar la concurrència d'aquesta possible causa d'exoneració perquè és ell el titular del deute de seguretat, tenint en compte els termes quasi objectius en què està concebuda legalment. Aquesta doctrina jurisprudencial s'ha reflectit a l'art. 96.2 de la *Ley 36/2011, de 10 de octubre, reguladora de la jurisdicción social*.
- **La responsabilitat civil per accident de treball segueix responnent a l'existència d'una culpa o negligència de l'empresari**, sense la qual no pot ser declarada. El que succeeix és que, un cop produït un accident de treball, la víctima o les seves causahavents no han de provar que va haver-hi una efectiva culpa o negligència de l'ocupador determinant del sinistre, sinó que **és l'empresa demandada qui té la càrrega de provar que va actuar amb tota la diligència exigible**, segons les circumstàncies, per prevenir o evitar l'accident o que aquell va ocórrer per causes que escapaven al seu poder de disposició.
- **En aquest cas no és possible declarar la responsabilitat civil, doncs no hi ha cap acte o omissió imputable a l'ajuntament** que hagi influït en la causació de l'accident. **Els fets declarats provats revelen que el risc de col·lapse de l'edifici havia estat avaluat i s'havien adoptat les mesures necessàries per a la protecció de la seguretat dels treballadors, doncs 3 hores abans de l'accident es va ordenar abandonar l'interior de l'edifici i atacar el foc només des de l'exterior, sense que es donés cap altra ordre contradictòria.**
- A l'empleat accidentat se li va donar de forma expressa i directa, poc abans del

sinistre, aquesta instrucció, que estava obligat a seguir conforme a l'art. 29 LPRL -que també imposa obligacions als treballadors- però, en lloc de fer-ho, va decidir actuar segons el seu criteri, sense consultar amb cap comandament malgrat disposar d'equip de comunicació.

- **Els comandaments no podien preveure que anava a incomplir la instrucció**, i més quan li va ser reiterada abans de pujar, ni van tenir oportunitat de corregir l'actuació imprudent, doncs l'enfonsament es va produir immediatament després de saltar al forjat, per la qual cosa havent complert l'ajuntament amb el seu càrrec de provar, conforme a l'art. 96.2 de la *Ley 36/2011, de 10 de octubre*, l'adopció de les mesures necessàries per prevenir o evitar el risc, no cal reconèixer la indemnització reclamada.